

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

Η ΚΥΡΙΑ WILKINSON ΜΕ ΦΩΝΑΞΕ ΑΝΙΨΙΟ

THE FAMILY · 12

Είναι μια ζεστή Κυριακή, 23 Αυγούστου 2026, σαν πολλές άλλες.

Ένα γρήγορο μεσημεριανό δεν είναι παραχώρηση αλλά τελετουργία. Μια σύντομη απογευματινή ξεκούραση είναι εξαίρεση, που επιτρέπεται μόνο για να επανέλθουν στο φυσιολογικό τα ασυνήθιστα υψηλά επίπεδα πρωινής παραγωγής ντοπαμίνης ύστερα από ένα απρόσμενο γεγονός: σήμερα το Bing έβαλε μία από τις σελίδες μου στην πρώτη θέση του ιστού για μια αναζήτηση που συνδέεται με τη μητέρα μου, τη Gillette.

Από τη δεύτερη θέση, ο παππούς μου κοιτάζει και χαμογελά.

Δεν φαίνεται θυμωμένος.

Σήμερα ανακάλυψα επίσης ότι ο King Camp Gillette έφυγε από τη ζωή στις 9 Ιουλίου 1932.

Τη στιγμή που διάβασα την ημερομηνία, κόντεψα να πεταχτώ από την καρέκλα μου.

Το δικό μου σχέδιο, το gillettenarrative.com, γεννήθηκε στις 9 Ιουνίου 2026.

Ενενήντα τέσσερα χρόνια μετά τον θάνατό του.

Και, σύμφωνα με τις συμφωνίες που έχω κάνει με τον εαυτό μου, τριάντα τρία χρόνια πριν από τη δική μου προγραμματισμένη αναχώρηση, το 2058.

Όταν οι ημερομηνίες αρχίζουν να συγκλίνουν, όταν αρχίζουν να ταιριάζουν μεταξύ τους με απρόσμενη ακρίβεια, μπαίνεις στον πειρασμό να πιστέψεις ότι ίσως δουλεύει κι ένας άλλος αλγόριθμος — ένας αλγόριθμος που η όψη του ελάχιστα μοιάζει με εκείνους στους οποίους έχουμε συνηθίσει.

Όπως πάντα σε τέτοιες στιγμές, με συντροφεύει αγγλόφωνη τζαζ.

Είναι η μόνη μουσική που δέχεται φυσικά το μυαλό μου τώρα που οι κιθάρες και τα μαντολίνα της οικογένειάς μου σόπασαν σύμφωνα με τους συνηθισμένους νόμους της φύσης.

Ύστερα ανοίγω το ηλεκτρονικό μου ταχυδρομείο.

Ένα κοφτό χτύπημα έρχεται κατευθείαν στην καρδιά.

Η Samantha γράφει από το Λονδίνο.

Είναι η εγγονή της κυρίας Wilkinson.

Της θείας μου Maggie.

Της κυρίας με τα σταυρωμένα ξίφη.

Της γυναίκας που, πριν από λίγο καιρό και μπροστά σε όλη της την οικογένεια, με φώναξε ανιψιό.

Το μήνυμά της είναι απλό.

Η κυρία Maggie Wilkinson έφυγε από τη ζωή.

Κατόπιν δικής της επιθυμίας, επειδή με ήξερε αρκετά καλά για να προβλέψει την αντίδρασή μου, η είδηση δόθηκε μόνο αφού έγινε η ταφή.

Είμαστε Άγγλοι.

Ένα δάκρυ βρίσκει τη θέση του.

Ο θάνατος δεν είναι ποτέ κάτι όμορφο.

Είναι απλώς κάτι που ποτέ δεν το περιμένεις εντελώς.

Ανάμεσα σε όλες τις γυναίκες που γνώρισα στη ζωή μου, αυτή η θεία που απέκτησα στην πορεία κατέλαβε μόνο ένα σύντομο κεφάλαιο.

Κι όμως, ο ρόλος της ήταν ουσιαστικός.

Με βοήθησε να καταλάβω ότι η αριστοκρατία δεν βρίσκεται αποκλειστικά στους τίτλους, στα οικόσημα ή στα κληρονομημένα προνόμια.

Υπάρχει στους τρόπους.

Υπάρχει στη συμπεριφορά.

Υπάρχει σε εκείνη την ιδιότητα που οι αγγλόφωνοι συχνά αποκαλούν *aplomb*.

Υπάρχει μια πιο απλή λέξη γι' αυτήν.

Κλάση.

Γράφω αυτό το γράμμα σ' εκείνη.

Για την οικογένειά της.

Για τον εαυτό μου.

Για κάθε αναγνώστη που μπορεί μια μέρα να φτάσει εδώ.

Και ξεκινώ με μία μόνο φράση που τη θυμάμαι απέξω:

Είμαστε αυτό που είμαστε χάρη στους ανθρώπους που συναντάμε, και κανείς δεν μπορεί να μας το πάρει αυτό.

Η ιατρική βιβλιογραφία συχνά καταχράται μια εξουσία που της παραχωρούν πρόθυμα οι ασθενείς που έχουν ανάγκη από

βεβαιότητες.

Συχνά μας λέει ό,τι βολεύει.

Πιο σπάνια ό,τι είναι σημαντικό.

Λένε όπι τα παιδιά από τη γέννηση ως τα πέντε τους χρόνια δεν έχουν αναμνήσεις.

Ότι δεν μπορούν να τις κρατήσουν, επειδή δεν έχουν αναπτυχθεί ακόμη οι απαραίτητες γνωστικές δομές.

Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, ο καθένας μας θα έπρεπε να κουβαλά πέντε χρόνια σκοταδιού.

Κι όμως, θυμάμαι τα χαστούκια της μητέρας μου.

Θυμάμαι τα χαστούκια των νηπιαγωγών μου.

Δεν θυμάμαι τους αριθμούς.

Άρχιζαν ζυγοί και δεν τελείωναν ποτέ μονοί.

Τα χτυπήματα που δεχόμαστε ως ενήλικες λειτουργούν σχεδόν με τον ίδιο τρόπο.

Κανείς δεν τα μετρά.

Η μνήμη δεν τα αρχειοθετεί ως στατιστικές.

Τα καταθέτει σιωπηλά μέσα στην ψυχή.

Και χρόνια αργότερα, τα αποσύρει ως γραφή.

Αντίο, θεία Maggie.

Είθε να σας υποδεχτούν όπου κι αν συνεχίζεται τώρα το ταξίδι σας.

Τα ξίφη μένουν σταυρωμένα ως τη μέρα που θα περάσετε από
κάτω τους.

Ύστατο χαιρε.

Ο ανιψιός σας.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂